

Bet. o. Lovf. om Søværnets Ordning.

og dette Spørgsmaal, mene vi, bør besvares bekræftende. Fjenden kan kun fikke sig Herredømmet over den begrændede Del af vore Farvande, som det for os gjælder om at benytte, ved at stænge os inde; men Erfaringen har viist, hvor vanskeligt det er at indestænge hurtigseilende Dampskibe. Dertil kommer, at Farvandenens Beskaffenhed, de talrige Grunde i og Norden for Beltet, den ringe Dybde i Drogden, samt de talrige Udløb og endelig vort Klimas Ustabighed med hyppigt diset og taaget Veir yde os en Række strategiske Fordele, som sætte os istand til med ringere Kræfter end Fjendens at byde ham Spidsen, hvorfor Fjenden maatte raade over meget overlegne Stridskræfter, hvis han skulde beherske Forbindelseslinierne eller forhindre os i at kaste os ind i hans Transportflaader. Det er vel en Svækkelse for os, at vi kunne tvinges til en Uvedeling af vor Styrke; men det maa ikke tabes af syne, at en saadan Uvedeling paatvinger Fjenden en større Splittelse af hans Styrke, naar han ikke vil udsætte sig for alle Slags Uberegneligheder. Men, da det erkjendes, at Forholdene kunne paatvinge os en saadan Uvedeling, maa denne have for Die ved Normeringen af vor Styrke og ved de øvrige Forholdsregler, der tages i Fredstid. Til disse Forholdsregler hører saaledes den, at Flaaden i Store Belt med kort Varjel kan skabe sig et Støttepunkt, hvorfra den kan vaage saavel over Beltet som over Smaalandsfarvandet. Agersøsfund maa sikkert anses for i enhver Henseende at egne sig dertil. Er det besat af vor Flaade, affjæres ikke blot Fjenden fra Landgangsforfølg paa en stor Stregning af Sjællands Kyst; men han berøves tillige den for slige Forfølg gunstige maritime Operationsbasis i Beltet, medens vi paa den anden Side i Agersøsfund have et fortrinligt Udsalpspunkt overfor sjendtlige Skibe, der komme fra den vestlige Del af Østersøen — selvfølgelig under Forudsætning af, at Skibene have den baade i strategisk og taktisk Henseende saa nødvendige Hurtighed, og at man ved en gennemført Oprettelse af Semasorer, der sættes i Forbindelse med Telegraflinierne, fikker sig den Hurtighed i Meddelelser om Fjendens Bevægelser, der er en saa væsentlig Betingelse for enhver Anvendelse af Stridskræfterne.

Det vil af disse kun i deres store Træl antydede Momenter af Kommissionens Opfattelse ses, at man paa de fleste Punkter samstemmer med Ministeriet, — men netop derfor maa man fremhæve, at den Opgave, der først og fremmest maa stilles Flaaden, bør være den, at værne om Sjællands Kyster, dels ved at fikke Hæren det nødvendige Mandskab til Forsvar paa Land, og dels ved under Kampen at danne første Linie i Modstanden mod Landgangsforfølg. Flaadens Deltagelse i Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden betragtes derimod kun som en sekundær Del af dens Virksomhed, der betros dels til det Defensions-Materiel, som anskaffes i dette Niemed, dels til de Skibe, som paa Grund af deres Langsomhed eller andre Mangler kun kunne anvendes til slige Opgaver. Med Hensyn til dette Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden kan Kommissionen ikke tilbageholde den Bemærkning, at jo bedre Byen er fikket ved Forter og Minemateriel, jo større Frihed vil Flaaden faae i sine Bevægelser, og jo bedre vil den være istand til at fyldestgjøre det Hverv, der af Kommissionen anses som dens Hovedopgave, hvorimod et mod Søfiden svagt beskyttet Kjøbenhavn vil føre til, at Flaaden under en udbrydende Krig — for at bøde paa denne Mangel — affjæres fra at virke andetsteds og benyttes til at løse en Opgave, der langt fyldigere og med mindre Beføstning kan løses ad anden Vej.

Saar man nu over til at undersøge, om den Opgave, der med de mest truende Forhold for Die af Kommissionen stilles i første Række, vil kunne løses med de Skibe, som Ministeriet har paaregnet dertil, da stiller Kommissionen sig meget tvivlende. Vi have vel, som berørt, Udsigt til at virke baade i Sundet og Beltet under langt gunstigere Forhold end Fjenden og kunne derfor gjøre os Haab om at løse vor Opgave med langt ringere Kræfter end Modstanderens, men kun under Forudsætning af, at de Skibe, vi benytte dertil, fuldt ud egne sig til Formaalet, og dette kan ikke siges om en Del af vort ældre Materiel. Derfor maa vi tilraade en mere omfattende Forsnyelse af Flaaden end den, Ministeriet antyder. Men ved Siden deraf maa vi ogsaa tilraade en Forsøgelse, idet Farvandenens Beskaffenhed, som ligeledes antydet, ofte vil kunne medføre en Fordeling af Styrken i fremstulte Stillinger, der er af den Beskaffenhed, at disse Stillinger ville blive for svagt besatte, naar man kun har 7 kraftige Kampskibe til sin Raadighed. Kommissionen maa derfor holde paa, at de kraftige Kampskibes Antal sættes til 12, medens man derimod kunde gaa med til noget at nedsætte Antallet af mindre vigtige Skibe, men dog maa fastholde Nødvendigheden af, at vi have et fyldigt Ovelsesmateriel, der, saavidt muligt, ved sin Hurtighed egner sig til Forsøfskibe, hvorimod man kunde være tilbøjelig til at opgive de pantsrede Kanonbaade, for derved at lette Ekshvervelsen af de 12 kraftige Kampskibe. Med Hensyn til de øvrige mindre Skibe fremkommer Kommissionen ikke med noget Forslag, da deres Antal og Beskaffenhed saa at sige fremgaar af de forfællelige Krav, der stilles til Flaaden i Fredstid og Krigstid.

Kommissionen indser fuldt vel, at de Forbringere, den stiller til Flaadens Udvikling, noget overskrider det Maal for Udviklingen, som Ministeriet havde tænkt sig; men den tror dog ikke, at det, som den bringer i Forslag, er for vidtgaaende overfor Landets finansielle Evne, og den anser